

ION CREANGĂ

Amintiri din copilărie

Editura HERRA

Prefață.....	5
Tabel cronologic.....	9
Amintiri din copilărie.....	12
Soacra cu trei nurori.....	90
Capra cu trei iezi.....	98
Punguța cu doi bani.....	107
Dănilă Prepeleac.....	111
Povestea porcului.....	125
Povestea lui Stan Pățitul.....	142
Povestea lui Harap-Alb.....	166
Fata babei și fata moșneagului.....	221
Ursul păcălit de vulpe.....	228
Ivan Turbinca.....	230
Moș Nichifor Coțcariul.....	247
Inul și cămeșa.....	265
Moș Ion Roată și Unirca.....	268
Moș Ioan Roată și Vodă Cuza.....	271
Cinci pâni.....	277
Poveste (Prostia omenească).....	281
Povestea unui om leneș.....	285

AMINTIRI DIN COPILĂRIE

Domnişoarei Livia Maiorescu

I

Stau câteodată şi-mi aduc aminte ce vremi şi ce oameni mai erau în părţile noastre, pe când începusem şi eu, dragăliţă-Doamne, a mă rădica băieţaş la casa părinţilor mei, în satul Humuleşti, din târg drept peste apa Neamţului; un sat mare şi vesel, împărţit în trei părţi, care se ţin tot de una: Vatra satului, Delenii şi Bejenii.

Ş-apoi Humuleştii, şi pe vremea aceea, nu erau numai aşa, un sat de oameni fără căpătâiu, ci sat vechi răzăşesc, întemeiet în toată puterea cuvântului: cu gospodari tot unul şi unul, cu flăcăi voinici şi fete mândre, care ştiau a învârti şi hora, dar şi suveica, de via satul de vatale în toate părţile; cu biserică frumoasă şi nişte preoţi şi dascăli şi poporeni ca accia, de făceau mare cinste satului lor.

Şi părintele Ioan de sub deal, Doamne, ce om vrednic şi cu bunătate mai era! Prin îndemnul său, ce mai de pomi s-au pus în ţinterim, care era îngrădit cu zaplaz de bârne, streşinit cu şindrilă, şi ce chilie durată s-a făcut la poarta bisericii pentru şcoală. Ş-apoi, să fi văzut pe neobositul părinte cum umbla prin sat din casă în casă, împreună cu bădiţa Vasile a Illoaiei, dascălul bisericeii, un holtei zdravăn, frumos şi voinic, şi sfătuia pe oameni să-şi deie copiii la învăţătură. Şi unde nu s-au adunat o mulţime de băieţi şi fete la şcoală, între care eram şi eu, un băiat prizărit, ruşinos şi fricos şi de umbra mea.

Și cea dintâi școlăriță a fost însuși Smărăndița popei, o zgâtie de copilă ageră la minte și așa de silitoare, de întrecea mai pe toți băieții și din carte, dar și din nebunii. Însă părintele mai în toată ziua da pe la școală și vedea ce se petrece... Și ne pomenim într-una din zile că părintele vine la școală și ne aduce un scaun nou și lung, și, după ce-a întrebat pe dascăl, care cum ne purtăm, a stat puțin pe gânduri, apoi a pus nume scaunului: „Calul Balan” și l-a lăsat în școală.

În altă zi ne trezim că iar vine părintele la școală, cu moș Fotea, cojocarul satului, care ne aduce, dar de școală nouă, un drăguț de biciușor de curele, împletit frumos; și părintele îi pune nume „Sfântul Nicolai”, după cum este și hramul bisericii din Humulești... Apoi poștește pe moș Fotea, că dacă i-or mai pica ceva curele bune, să mai facă așa, din când în când, câte unul, și ceva mai grosuț, dacă se poate... Bădița Vasile a zâmbit atunci, iară noi, școlarii, am rămas cu ochii holbați unii la alții. Și a pus părintele pravilă și a zis că în toată sâmbăta să se procitească băieții și fetele, adică să asculte dascălul pe fiecare de tot ce-a învățat peste săptămână; și câte greșele va face să i le însemne cu cărbune pe ceva, iar la urma urmelor, de fiecare greșală să-i ardă școlarului câte un sfânt Nicolai. Atunci copila părintelui, cum era sprintară și plină de incuri, a bufnit de râs. Păcatul ei, sărmana!

— Ia poftim de încalecă pe Balan, jupâneasă – zise părintele, de tot posomorât – să faci pocinog sfântului Nicolai cel din cui.

Și cu toată stăruința lui moș Fotea și a lui bădița Vasile, Smărăndița a mâncat papara, și pe urmă ședea cu mâinile la ochi și plângea ca o mireasă, de sărea cămeșa de pe dânsa.

Noi, când am văzut asta, am rămas înlemniți. Iar părintele, ba azi, ba mâine, aducând pitaci și colaci din biserică, a împărțit la fiecare, de ne-a îmblânzit, și treaba mergea strună; băieții schimbau tabla în toate zilele, și sâmbăta procitanie.